U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **V. P. A.**, zastoupené JUDr. Petrem Andrisem, advokátem se sídlem Za Hládkovem 973/4, Praha 6, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-40889-4/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2018, č. j. 11 A 152/2018 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský soud v Praze usnesením ze dne 5. 11. 2018 zastavil řízení o žalobě žalobkyně proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalované, neboť žalobkyně neuhradila soudní poplatek v patnáctidenní lhůtě stanovené usnesením ze dne 8. 10. 2018, č. j. 11 A 152/2018 - 36. Tuto výzvu soud zaslal žalobkyni poté, kdy zamítl její žádost o osvobození od soudních poplatků usnesením ze dne 3. 10. 2018, č. j. 11 A 152/2018 - 32.

[2] Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti usnesení městského soudu o zastavení řízení blanketní kasační stížností. K výzvě Nejvyššího správního soudu stěžovatelka doplnila kasační stížnost podáním ze dne 14. 1. 2019, v němž namítla, že rozhodnutí správních orgánů Norského království bylo způsobeno pouze neznalostí jazyka a prostředí. Norské orgány imperativně nestanovily českým orgánům, že stěžovatelka musí opustit území ČR, ale pouze doporučily zvážit všechny aspekty, zdali stěžovatelka nemá problémy v rámci pobytu na území ČR. Problémy zde stěžovatelka nemá, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, neporušuje, je řádně etablována osobně i pracovně.

[3] Stěžovatelka má zájem zůstat a podnikat na území ČR. Značně pokročila ve výuce českého jazyka. Vůči ČR se nijak neprovinila a ráda by zde zůstala. Rozhodnutí orgánů

Norského království je fakultativní a v ČR by mělo smysl jen tehdy, pokud by se stěžovatelka provinila vůči zákonům ČR. V Norském království jí nebyl k dispozici tlumočník, dokumenty podepsala ze strachu pod nátlakem okolností.

[4] K osvobození od soudního poplatku stěžovatelka uvedla, že její důvody jsou zcela objektivní. Stěžovatelka měla pobytové oprávnění za účelem podnikání, to jí však nebylo prodlouženo, a tím se stal nerelevantním i její živnostenský list. Pokud by stěžovatelka podnikala, činila by tak v rozporu se zákonem. V řízení před městským soudem dodala zcela legitimní důkazy o skutečnostech, které podmiňují žádost o osvobození, včetně důkazů z Vietnamské socialistické republiky.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve podmínkami řízení a shledal, že nejsou splněny.

[7] Podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatelka napadla kasační stížností usnesení o zastavení řízení, mohla proti němu uplatnit pouze důvody, které by bylo možné podřadit pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., musela by tedy namítat nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení.

[8] Stěžovatelka však žádný takový důvod neuvedla, a to ani k výzvě soudu k odstranění vad kasační stížnosti (usnesení ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 411/2018 - 6, doručené zástupci stěžovatelky dne 12. 12. 2018). V odpovědi na tuto výzvu stěžovatelka doručila soudu doplnění kasační stížnosti, jehož důvody jsou uvedeny výše v bodech [2] až [4]. Z obsahu tohoto doplnění je zřejmé, že se vztahuje především k věci samé (důvodům neprodloužení pobytového oprávnění). Nerozhodl-li však městský soud ve věci samé, ale řízení o žalobě zastavil, nepřísluší ani Nejvyššímu správnímu soudu zabývat se důvody, v nichž stěžovatelka spatřuje nezákonnost správního rozhodnutí (viz např. usnesení ze dne 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009 - 43).

[9] V obecné rovině stěžovatelka také zmínila, že podle jejího názoru byla její žádost o osvobození od soudních poplatků podložena objektivními důvody. Ani tato námitka však nemířila proti rozhodnutí, které stěžovatelka napadla kasační stížností. Městský soud napadeným usnesením nerozhodl o žádosti stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků, ale o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku v dodatečně stanovené lhůtě. Rozhodnutí o nepřiznání osvobození od soudních poplatků mohla stěžovatelka napadnout samostatnou kasační stížností (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 5. 2014, č. j. 3 As 125/2012 - 43, č. 3072/2014 Sb. NSS). Nezaplacení soudního poplatku stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nezpochybnila a netvrdila ani jiné skutečnosti, jimiž by zpochybnila zákonnost napadeného usnesení.

[10] Kasační stížnost tedy vůbec nenapadá vlastní otázku zastavení řízení z důvodu nezaplacení poplatku, zejména pak neuvádí, v čem měla spočívat nezákonnost tohoto

rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Za těchto okolností nelze podřadit stěžovatelkou tvrzené stížnostní důvody pod přípustný důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. usnesení č. j. 6 Ads 113/2009 - 43).

[11] Pro úplnost soud podotýká, že důvody pro zastavení řízení o žalobě stěžovatelky byly dány již v důsledku marného uplynutí lhůty stanovené k zaplacení soudního poplatku usnesením městského soudu ze dne 20. 7. 2018, č. j. 11 A 152/2018 - 6, které bylo zástupci stěžovatelky doručeno dne 25. 7. 2018. Patnáctidenní lhůta stanovená k úhradě soudního poplatku marně uplynula ve čtvrtek 9. 8. 2018. Stěžovatelka podala prostřednictvím svého zástupce žádost o osvobození od soudních poplatků až dne 14. 8. 2018. Lhůta dodatečně určená soudem k zaplacení soudního poplatku je však propadná (viz § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném od 30. 9. 2017). Požádá-li žalobce (či stěžovatel) o osvobození od soudních poplatků až po uplynutí této lhůty, soud tento návrh bez dalšího zamítne a řízení zastaví (usnesení ze dne 14. 12. 2017, č. j. 3 As 321/2017 - 19). Důvody pro zastavení řízení v nyní posuzované věci tedy byly dány již ode dne 10. 8. 2018, a to bez ohledu na následně opožděně podanou žádost o osvobození od soudních poplatků.

[12] V této souvislosti soud připomíná, že musí při vydání rozhodnutí plně respektovat procesní normy. Obdobnou povinnost má ovšem i účastník řízení, který je povinen respektovat zákonem stanovený procesní rámec pro uplatňování svých veřejných subjektivních práv. Soud nemůže „přivřít oči“ a odhlédnout od nesplnění některé z nezbytných podmínek řízení. Takovým postupem by porušil zásadu rovnosti mezi účastníky řízení, přestal by být nestranným třetím a převzal by roli advokáta. Takový postup by byl v právním státě nepřípustný. Je to naopak advokát účastníka řízení, který má dbát na dodržení všech nezbytných zákonných požadavků a řádně hájit práva klienta. Advokát je osobou práva znalou, u níž se důvodně předpokládá znalost zákona. Stěžovatelka byla již od počátku řízení před městským soudem zastoupena advokátem, který měl řádně hájit její práva mimo jiné včasným plněním výzev stanovených soudem a řádným uplatněním přípustných kasačních bodů.

[13] Lze shrnout, že podaná kasační stížnost se opírá jen o jiné důvody, než které předpokládá zákon, Nejvyšší správní soud ji proto odmítl pro nepřípustnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) a § 120 téhož zákona.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[15] Pro úplnost soud podotýká, že nerozhodoval o žádosti stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků, neboť s ohledem na nutné odmítnutí kasační stížnosti pro nepřípustnost by takové rozhodnutí bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Z důvodu odmítnutí kasační stížnosti pro nepřípustnost soud nerozhodoval ani o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který ostatně stěžovatelka nijak neodůvodnila.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu